

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobkyně: **Pískovna Bratčice-Ledce s.r.o.**, sídlem Brno, Slovanské nám. 9, proti žalovanému: **Český báňský úřad**, sídlem Praha 1, Kozí 14, za účasti: **Družstvo DRUMAPO**, sídlem Němčičky 94, zast. JUDr. Eliškou Helbichovou, advokátkou, sídlem Brno, Heršpická 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.5.2009, č.j. 1125/IV/09,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Obvodního báňského úřadu v Brně ze dne 18.11.2008, č.j. 04576/01/001, na základě rozhodnutí Ministerstva životního prostředí o předchozím souhlasu k podání návrhu na stanovení dobývacího prostoru Medlov vydaného dle § 24 odst. 2 zákona č. 44/1988 Sb. (dále jen horní zákon) ze dne 8.9.2003, č.j. 560/3197/2002, byl stanoven dobývací prostor Medlov ev.č. 6 0373 pro dobývání vyhrazeného nerostu živce a výhradního ložiska štěrkopísku Bratčice ev.č.3 011000, jehož součástí se stal zrušený dobývací prostor Němčičky, ev.č. 7 1100, Ledce u Židlochovic I, ev.č. 7 1155, část změněného dobývacího prostoru Bratčice, ev.č. 7 0158.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 26.5.2009, č.j. 1125/IV/09, bylo rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Brně změněno pouze upřesňujícím rozsahu, jinak bylo rozhodnutí věcně potvrzeno.

Žalobce se domáhá zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neboť činností Družstva DRUMAPO nebude vytěžen celý dobývací prostor, čímž je porušena zásada horního zákona, což žalovaný nevyhodnotil. Odkaz žalovaného na nutnost vyřešení sporu mezi žalobcem a Družstvem DRUMAPO jen odkládá řešení věci vytěžení do dalšího řízení. Žalovaný

diskriminuje žalobce, jako těžební organizaci na vytěžení jím vlastněného území ve prospěch konkurenční činnosti Družstva DRUMAPO, a brání žalobci vytěžení plochy dobývacího prostoru.

Dle žaloby se žalovaný se nevypořádal s odvoláním žalobce. Rozhodnutí přehlíží nutnost vyřešení střetu zájmů při vydání povolení k hornické činnosti. Závěr žalovaného o nedotčení vlastnických práv žalobce jakožto vlastníka pozemků v dobývacím prostoru Medlov není ničím odůvodněné. V dané lokalitě žalobce vlastní 595 337 m², tedy dostatečnou plochu k těžební činnosti. Žalovaný měl v dané věci aplikovat zákon o hospodářské soutěži. Napadené rozhodnutí je v rozporu s § 27 odst. 6 horního zákona, neboť rozhodnutí o dobývacím prostoru je rozhodnutím o změně využívání území ve smyslu § 80 odst. 2 stavebního zákona, proto Družstvo DRUMAPO mělo předložit souhlasné stanovisko všech vlastníků dotčených pozemků, tedy i žalobce. Žalovaný měl z vlastního podnětu dle § 27 odst. 4, § 30 odst. 4, 6 horního zákona dobývací prostor změnit, aby část dobývacího prostoru vydobyla jiná těžební organizace. Odkázal-li žalovaný žalobce na jiné řízení, např. o vydání předběžného souhlasu, pomíjí, že mu negativní postoj žalobce byl znám. Žalovaný horní zákon nevykládal systémově, zejména s použitím § 28 a 33 horního zákona.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Výhradní ložisko je výlučným vlastnictvím České republiky a není součástí pozemku (§ 5 horního zákona), z vlastnictví pozemku žádná práva k výhradnímu ložisku neplynou. Dle § 24 odst. 2 horního zákona musí mít žadatel k podání návrhu na stanovení dobývacího prostoru předchozí souhlas Ministerstva životního prostředí, kterým byl žalovaný vázán.

Osoba zúčastněná na řízení navrhla zamítnutí žaloby, aplikace zákona o hospodářské soutěži je vyloučena již z důvodu absence zákonného předpokladu stanovení dobývacího prostoru a to předchozího souhlasu k podání návrhu žalobce na stanovení dobývacího prostoru, jež byl „v soutěži“ se žalobcem udělen osobě zúčastněné na řízení, aniž by žalobce proti tomu brojil oprávněným prostředkem. Předmětem řízení o stanovení dobývacího prostoru není řízení o povolování hornické činnosti (§ 17 a násl. zákona č. 61/1988 Sb.).

Jelikož účastníci souhlasili s postupem dle § 51 s.ř.s., soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Věc posoudil následovně.

Jakkoli dle předloženého rozsudku Okresního soudu Brno – venkov č.j. 12C 785/2001-358 žalobce není vlastníkem dotčených pozemků (v souladu s rozsudkem Nejvyššího soudu ČR č.j. 30 Cdo 2855/2008-292), soud bez ohledu na případnou právní moc rozsudku při přezkoumání rozhodnutí dle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tedy že žalobce byl vlastníkem pozemků dotčených dobývacím prostorem Medlov.

V dané věci žalobce účelově zaměňuje stanovení dobývacího prostoru a povolení hornické činnosti. Oprávnění organizace k dobývání výhradního ložiska vzniká stanovením dobývacího prostoru. Zahájit dobývání výhradního ložiska ve stanoveném dobývacím prostoru může však organizace až po vydání povolení hornické činnosti obvodním báňským úřadem (§ 24 odst. 1 horního zákona). Samotné stanovení dobývacího prostoru nijak žalobce

neomezuje užívat pozemky v jeho vlastnictví. Nuceným omezením jejich vlastnického práva by bylo teprve případné vyvlastnění těchto pozemků podle § 33 odst. 4 ve spojení s § 31 odst. 4 horního zákona, k němuž však může v souladu se zákonem dojít jen tehdy, pokud by veřejný zájem na využití výhradního ložiska převažoval nad oprávněným zájmem žalobců coby vlastníků dotčených pozemků. Nesouhlas žalobce, aby jeho pozemky byly součástí dobývacího prostoru, ještě neznamená, že správní orgán je povinen tento jejich projev vůle bez dalšího respektovat a nesmí tyto pozemky do dobývacího prostoru zahrnout. Horní zákon ani jiný právní předpis nestanoví jako podmínku pro vydání rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru souhlas vlastníků jednotlivých pozemků zahrnutých do dobývacího prostoru. Žalobce jako vlastník dotčených pozemků měl právo být v posuzované věci účastníkem řízení a uplatnit své připomínky, které musí být náležitě vypořádány, což dle soudu byly. Výhradní ložisko je výlučným vlastnictvím České republiky a není součástí pozemku (§ 5 horního zákona), z vlastnictví pozemku žádná práva k výhradnímu ložisku neplynou.

Vlastnické právo k pozemkům dotčených dobývacím prostorem nezakládá vlastníkově přednostní právo k dobývání výhradního ložiska a zároveň nevylučuje přiznání oprávnění k dobývání výhradního ložiska subjektu odlišnému od vlastníka dotčených pozemků. Stanovili ust. § 27 odst. 6 horního zákona, že rozhodnutí o dobývacím prostoru je rozhodnutím o změně využití území ve smyslu stavebního zákona, neznamená takový odkaz aplikovatelnost § 86 odst. 3 stavebního zákona pro územní rozhodnutí, jakožto odlišného právního institutu (srovnej § 79 a 80 stavebního zákona), nehledě povahy horního zákona jako *lex specialis* ve vztahu ke stavebnímu zákonu. Souhlas vlastníka pozemku je předpokladem vlastní hornické činnosti (§ 33 odst. 4 horního zákona), tedy činnosti, jež nebyla předmětem žalobou napadeného správního rozhodnutí. Žalovaný tedy nikoli alibisticky odložil vyřešení sporu mezi žalobcem a Družstvem DRUMAPO, nýbrž postupoval zcela v souladu s § 24 a 33 horního zákona, neboť nedošlo ke spojení řízení o stanovení dobývacího prostoru a o povolení k hornické činnosti podle zákona č. 61/1988 Sb. Zároveň tak v souladu se zákonem žalovaný odkázal žalobce ohledně jeho nesouhlasu na řízení o povolení hornické činnosti, neboť souhlas vlastníka dotčeného pozemku není podmínkou stanovení dobývacího prostoru. Dle § 24 odst. 1 horního zákona spojí obvodní báňský úřad správní řízení o stanovení dobývacího prostoru se správním řízením o povolení hornické činnosti, pokud žadatel současně se žádostí o stanovení dobývacího prostoru předloží plán otvírky, přípravy a dobývání výhradního ložiska, včetně dokladu o vypořádání střetu zájmů. Což se v dané věci nestalo, proto bylo vedeno řízení pouze o stanovení dobývacího prostoru.

Dle § 24 odst. 2 horního zákona je podmínkou ke stanovení dobývacího prostoru předchozí souhlas Ministerstva životního prostředí, kterým je báňský úřad vázán. Osobě zúčastněné na řízení bylo rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 8.9.2003, č.j. 560/3197/2002, dle § 24 odst. 2, 4 horního zákona udělen předchozí souhlas k podání návrhu na stanovení dobývacího prostoru Medlov. Žalobce netvrdí, že mu byl udělen předchozí souhlas Ministerstva životního prostředí k podání návrhu na stanovení dobývacího prostoru Medlov. K námitce žalobce o diskriminaci tak lze uvést, že k „soutěži o stanovení dobývacího prostoru“ se Družstvem DRUMAPO nemohlo dojít již z důvodů absence zákonné podmínky předchozího souhlasu Ministerstva životního prostředí k podání návrhu na stanovení dobývacího prostoru, a proto je již pojmově vyloučena diskriminace žalobce jako konkurujícího těžebnímu subjektu v řízení o stanovení dobývacího prostoru Medlov a tím i žalobou tvrzené vyloučení z hospodářské soutěže. Žalobce nijak nespecifikoval ustanovení zákona č. 143/2001 Sb., o hospodářské soutěži, jež mělo být žalovaným porušeno. Takovýto žalobní bod je pro svou obecnost nezpůsobilý soudního přezkumu dle s.ř.s. (§ 71 odst. 1 písm.

d) s.ř.s.). Nehledě ke skutečnosti, že žalovaný není pravomocným orgánem pro řízení dle zákona o hospodářské soutěži, není tak zřejmé, jak měl žalovaný postupovat dle tohoto zákona. Shodně obecná je námitka žalobce, že se žalovaný se nevypořádal s odvoláním žalobce, aniž by kromě určité žalobní námitky nezdůvodnění hospodárnosti vydobytí sloučených dobývacích prostor, specifikoval, v jakém rozsahu jeho námitce takovou vadu spatřuje.

Otázka účelnosti vytěžení byla řešena v řízení o udělení předchozího souhlasu k podání návrhu na stanovení dobývacího prostoru Medlov dle § 24 odst. 2, 4 horního zákona. Žalovaný nebyl povinen se zabývat účelností vytěžení ložiska, neboť takto dle § 24 odst. 2, 4 horního zákona postupuje Ministerstvo životního prostředí při rozhodování o návrhu na udělení předchozího souhlasu k podání návrhu na stanovení dobývacího prostoru s přihlédnutím k lepšímu využití výhradního ložiska a ochraně zákonem chráněných obecných zájmů. Z rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 8.9.2003, č.j. 560/3197/2002, plyne, že ministerstvo vycházelo z doporučení Ministerstva průmyslu a obchodu, které preferovalo využití ložiska Bratčice jednou organizací, kdy Družstvo DRUMAPO má s těžbou zkušenosti, je dlouhodobým těžářem ložiska Bratčice a navrhuje vytěžení ložiska jako celek. Obvodní báňský úřad v Brně odkázal na rozhodnutí ministra životního prostředí č.j. M/100319/04- SKR/176/R-1546/04 ze dne 5.4.2004, ve kterém se ministr vypořádal s námitkami žalobce o využití výhradního ložiska, kdy ministr dospěl k závěru, že návrh družstva DRUMAPO naplňuje zákonný požadavek lepšího využití výhradního ložiska lépe než návrh žalobce z důvodu komplexnějšího a šetrnějšího využití ložiska jedním subjektem, neboť s dvojím těžebním provozem v lokalitě by bylo spojeno zvýšené zatížení hlukem, prachem, exhalacemi apod., nehledě k menšímu zásahu do zemědělského půdního fondu.

Koupí pozemků dotčených dobývacím prostorem Medlov žalobci bez dalšího nevzniklo legitimní očekávání udělení oprávnění ke stanovení dobývacího prostoru Medlov, neboť jak výše uvedeno samotné vlastnictví pozemku nezakládá nárok na udělení oprávnění dobývacího prostoru nebo na přednostní pořadí (srovnej § 24 odst. 3 horního zákona). Proto námitka zmaření investic žalobce je zcela nedůvodná.

Z výše uvedených důvodů je žaloba nedůvodná, žalovaný postupoval v souladu s horním zákonem a dostatečně se vypořádal s námitkami žalobce uvedenými v žalobě, a proto soud žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Žalovaný byl sice ve věci úspěšný, avšak žádné náklady mu nevznikly, proto soud o nákladech účastníků rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. (výrok II rozsudku).

O nákladech osoby zúčastněné na řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 5 věty první s.ř.s. Osobě zúčastněné na řízení nebyla uložena soudem žádná povinnost.

P o u č e n í : Proti rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4.6.2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu